

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ
ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА ЗАКРИЛА НА ДЕТЕТО

София 1051, ул. "Триадница" № 2

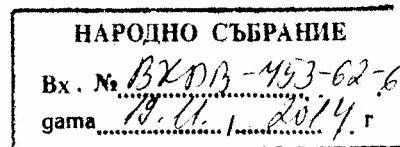
тел. 933 90 50; факс: 980 24 15

www.sacp.government.bg

e-mail: sacp@sacp.government.bg

Изх. № 32-01-5
..... 2014 г.

ДО
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВРЕМЕННАТА
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

СТАНОВИЩЕ

Относно: Законопроект за изменение и допълнение на Закона за убежището и бежанците, № 302-01-8, внесен от Волен Сидеров и група народни представители

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

Във връзка с постъпилия за становище в Държавната агенция за закрила на детето Законопроект за изменение и допълнение на Закона за убежището и бежанците № 302-01-8 и мотивите към него, правя следните бележки:

Предложените промени в досега действащия Закон за убежището и бежанците касаят законовите текстове, регламентиращи правото на събиране на семейството на чужди граждани, пребиваващи в Република България, въз основа на предоставен им статут на бежанец, хуманитарна или временна закрила.

Република България, като страна-членка на Европейския съюз, е задължена да въведе определени стандарти и механизми за събиране на семействата, регламентирани в Директива 86 от 2003 г. на Съвета на Европейския съюз относно правото на събиране на семейството. Предложените за заличаване в законопроекта текстове на разпоредби от Закона за убежището и бежанците – чл.34 и чл.39а, алинеи 1, 2, 3 и 4, са въведени в националното законодателство именно във връзка с изпълнение на международните ангажименти на България като правова държава.

Правото на събиране на семействата е обект на допълнителна регулация в рамките на Европейския съюз в приетите на 3 април 2014 г. от Европейската комисия Насоки за прилагане на посочената директива от 2003 г. Съгласно тези Насоки, директивата трябва да се тълкува и да се прилага в съответствие с основните права на човека, и по-специално правото на зачитане на личния и семейния живот, принципа за недискриминация, правата на детето и правото на ефективни правни средства на защита, залегнали в Европейската конвенция за правата на човека и Хартата на основните права на ЕС.

България ратифицира и Конвенцията на ООН за правата на детето, която в чл.10 регламентира изрично правото на детето да се събере със семейството си, като постановява всяка молба от дете или от неговите родители да влязат или да напуснат една държава - страна по конвенцията, с цел събиране на семейство, да се разглежда по положителен, хуманен и експедитивен начин. Действащата в България правна рамка, която регламентира

ангажиментите на държавата в областта на закрилата на децата, възпроизвежда като основен принцип правото на детето да живее в семейна среда. Българската държава има задължението да осигури адекватни грижи и мерки за закрила както по отношение на българските деца, така и за децата чужди граждани, пребиваващи по различни причини на нейната територия. В този смисъл, страната ни е задължена да осигури възможности и на децата чужди граждани да живеят в своята семейна среда и да поддържат контакти с родителите си. Евантуалното приемане на направено предложение за заличаване на посочените текстове в Закона за убежището и бежанците би довело до нарушаване на основни права на децата чужди граждани с предоставена международна закрила. От друга страна, подобен акт би бил в разрез с държавната политика за осигуряване на семейна среда за всяко дете и не на последно място би било в разрез с действащото национално и международно законодателство в областта на закрилата на децата.

По отношение на предложението по параграф 2 от законопроекта, допълващо разпоредбата на чл.39, ал.1, т. 1 на Закона за убежището и бежанците, следва да се отбележи, че временната закрила е правна възможност, решението за която е изведено на наднационално ниво.

Съгласно разпоредбите на Директива 55 от 2001 г. на Съвета на Европейския съюз относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила, основните правомощия по предоставянето ѝ са в компетентността на Съвета на Европейския съюз, а националните законодателства определят правомощията на държавните си органи по изпълнение на решението на Съвета на ЕС за предоставяне на временна закрила в общността.

Съгласно Закона за убежището и бежанците, временна закрила се предоставя в случай на масово навлизане на чужденци, които са принудени да напуснат държавата си по произход поради въоръжен конфликт, гражданска война, чужда агресия, нарушаване на човешките права или насилие в големи размери на територията на съответната държава или в отделен район от нея и по тези причини не могат да се завърнат там. **Временната закрила се предоставя за срока, определен с решението на ЕС и се прекратява с изтичането му или решение на Съвета на ЕС.** В този смисъл направеното предложение от вносителите на законопроекта само по себе си не би породило правни последици и не би променило същността на този вид закрила.

В заключение бих искала да посоча, че изразените становища от Държавната агенция за закрила на детето по проектозакона за изменение и допълнение на Закона за убежището и бежанците са свързани с отговорностите на държавата да осигури правни гаранции за закрила на правата и интересите на всички деца, произтичащи от международните актове в областта на закрилата на детето и вътрешното ни законодателство.

С уважение,

ЕВА ЖЕЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ

